

Kökény Pál

A szép lányok sírokat ásnak

Pillangó!
Pillangó!
Ki az, kinek lelkét vivéd,
Pillangó!
Pillangó!
Tegnap az mennyekbe?

(ősi kelta rigmus)

A városban ilyenkor november tájékán mindig felpeszűdült az élet, a rövid nappalok és a hideg ellenére az emberek aktívab-
bak voltak, mint nyáron, a legnagyobb turistaszezon idején. Pedig akkor aztán volt melő rendszeren. A sok eszement turis-
tának, akik a tónál akartak üdülni, minden kívánságát telje-
síteni kellett, ha igazán busás borraivalót akartál.

De még az eszementek sem okoztak akkora felhajtást, mint a kora téli időszak, amikor a szép lányok sírokat ástak a tóparton.

Barátaimmal sokszor iszogattunk a parti büfénél, amelyet családi vállalkozásban futtattunk apámmal már vagy öt éve, és amely ilyenkor – a sok eszement hiányában – többnyire a helybéli fiatalok találkozóhelye volt. A büfé melletti út egy kis öbölbe vezetett. Temető-part – így nevezték az öregek.

Turisták sosem látogatták, de sokan sokfélét véltek tudni arról, hogy mi történhet itt a parton. Idejönni azonban egyikük sem mert; még a büfének kiváló helyben főzött söre sem csábította őket igazán, apám nagy bánatára. A sörről csak annyit ért el, hogy – főleg a város öregjei esetében – kinyílt a meseláda, és vadabbnál vadabb történetek kerekedtek, amelyekben persze a mesélő volt a szerencsétlen áldozat, a megmentő hős és a túlélő is egyszemélyben. Mivel a hidegben jobb dolgunk sosem volt, hát hallgattuk esténként ezeket a handabandákat, és röhögünk a képtelenségeken.

Azonban azon ritka alkalmakkor, amikor valaki az ablakból meglátta a meztelen lányokat és a mellettük lépkedő fiúkat, amint az úton a Temető-part felé tartanak... nos akkor

mindenki halkán elmormolt egy miatyánkot, és csendben figyelte, amíg a kis csapat el nem tűnt a szem elől. Utána apám legtöbbször hazaküldte a részegeket, és lejjebb csavarta a világítást...

A szép lányokat már kisgyerekkoruktól kezdve máshogy nevezték. Elválasztották őket társaiktól és szüleiktől, akikből ez könnyeket, ugyanakkor büszkeséggel vegyes félelmet váltott ki. Nehezen engedték el őket, de ha ez a sors akarata, akkor nem volt mit tenni, belenyugodtak.

Monát harmados korunkban vitték el. Meglehetősen későn, mert hát korához képest fejletlen kislány volt, és csak ekkoriban lehetett észrevenni szépségének első jeleit. A szomszédban lakott, mindig együtt hintáztunk, etettük a bolond kutyámat, Bajszost. És együtt álltunk az esőben, amitől anyám a falra mászott, ám én szívesen viseltem mindenféle büntetést érte. Mona a legjobb barátom volt.

A Jonas meg egy furcsa, kissé mulya gyerek. Apám állandóan mondogatta, hogy segítsék neki belekóstolni a nagybetűs életbe, és mivel szegről-végről rokonok is voltunk, hát egye fene, egyre többször hoztam el a társaságba. Lassan befogadtuk magunk közé. Nagyon csendes volt és halk szavú, jól bírta viszont a piát és egy rakás disznó viccet tudott, amivel hamar belopta magát a szívünkbe. Hiányzott is azon a bizonyos estén, mert az öregek kifogytni látszottak a történetekből, apám a sörből, és jó lett volna valami cifra malacságon nevetni egy nagyot.

Jonas azonban nem jött el. Sem aznap, sem másnap, sem a következő esteiken. Éppen azt terveztük, hogy másnap elmegyünk hozzájuk, hátha valami betegség verte le a lábáról, vagy ilyesmi, amikor apám holtra vált arccal ha-

jolt közel hozzám, hogy a fülembé súgjon valamit. Egyből az ablakhoz rohantam. A kis úton karcos alakokat láttam, amint meztelenül lépdelt az öböl irányába – és egyikük mellett ott sétált Jonas, a mi furcsa, csöndes barátunk. Mint-ha révületbe esett volna, nem látott sem minket, sem a büfét, csak állhatatosan követte az előtte lépdelő leányt. Rohantam volna oda hozzá, de apám megállított és csendre intett. Mire kiertem az ajtón, már messze jártak...

Másnap kora hajnalban mentem el otthonról, magamhoz véve apám régi puskáját: elhatároztam, hogy megkeresem Jonast, akármilyen várjon is a Temető-parton.

A büfétől kacskaringósan kanyargott a kis út le a part irányába. Ilyenkor kora reggel a víz békés volt, a békák még nem kezdtek bele énekükbe, csak a nádszálak közt neszezett a szél. Ahogy haladtam és a büfé alakja is lassan eltűnt mögöttem, azon gondolkodtam, hogy vajon mi lehet igaz abból, amit az öregek mesélnek? Amikor a kis út végére értem, a látvány szinte letaglózott. Előttem csillogott az öböl azúrvize... és maga a Temető-part: mindenütt, amerre a szem el-lát néma fejfák és emlékhelyek álltak.

Monát már csak akkor pillantottam meg, amikor közelebb léptem az egyik újnak látszó sírhoz. Rögtön tudtam, hogy ő az, ahogy megláttam. Teljesen meztelenül állt előttem, csak nézett rám őzgida szemével, a szemével, amelybe már akkor beleszerettem, amikor először láttuk egymást. Amikor a bolond Bajszos elcsórta a kedvenc babáját a kertjükből. Mona most szólt semmit, csak a mellette lévő sírra mutatott, amely nagyon frissnek tűnt, legfeljebb tegnap áshatták.

– Ez a tiéd – mondta vékony hangon.

A következő napokat együtt töltöttük. Ahogy a világ sem tudott rólunk, mi sem vettünk a világról tudomást, én nem is akartam többé tudni róla. Mert Monával minden maga volt a beteljesülés. Olyan szerelem, ami a földet megválthat-ta volna bűneitől, olyan szerelem, amiért érdemes élni és meghalni is.

Az utolsó sétára együtt indultunk. Útközben még néhány pár csatlakozott hozzánk. Mindegyikük csak a másikkal törődött. Ahogy elhaladtunk egy épület mellett, ahonnan kacskaringós kis út kanyargott lefelé, felderengett egy emlék, egy fura, kissé mulya gyerek emléke meg a nagybetűs életé, de már rég elhomályosította ez a semmi máshoz nem fogható érzés és Mona látványa. Az út rövid volt, és ahogy az öbölbe értem éreztem, hogy most fog véget érni, de kicsit sem voltam szomorú. Meg kell halnom, ezt tudtam.

Hiszen a világ még nem kész a megváltásra. Minden év novemberében néhányunknak el kellett mennie, hogy egyszer majd mindenki beléphessen a Paradicsom kapuján. De legalábbis, hogy állhasson az esőben Monával. A föld íze is édes ott, ahol a szép lányok ássák a sírokat.

